

Grotesc ~ O gothic Epic

de GE Graven

Capitolul IV

Orașul Avignon ~ mai 1347

Aerul după-amiezii era învăluit în miros de ploaie; cerul spre vest era negru.

Cardinalul Lean a sosit la Avignon din Anglia, intrând în fugă în curtea Castelului Mallow într-o trăsură bine păzită. Praful se ridica din mersul adunării, doar pentru a fi înghițit de nori de praf involburăți care se adunau înaintea înaintării... furtună. Pe măsură ce trăsura se apropia de intrare, Lean se așeză, privi pe fereastră și descoperi că unii membri ai avangardei sale rățăceau amețiți.

Căpitanul escortei lui Lean și-a îndemnat armăsarul să înainteze, în timp ce își certa gărzile împleticite: „Stați de drepti! Stați!” Nimeni nu i-a ascultat ordinul. Căpitanul și-a oprit calul și l-a apucat pe cel mai apropiat. „Sergent! Ce se întâmplă aici? Explicați asta - imediat!” „Răspunde-mi acum!” Sergentul ridică privirea amețit, ca și cum ar fi leșinat în stare de ebrietate - ochii i se înțețoșau, iar gura i se chinuia să formuleze cuvinte.

„Gata cu această șaradă ridicolă!”, a tunat Cardinalul. Lean a țâșnit din trăsură, ținându-și o mână pe pălăria cu boruri largi în timp ce o înclina împotriva vântului.

Căpitanul și alte trei gărzi de escortă i s-au alăturat cardinalului, iar grupul lui Lean a intrat în castel. La etaj, zgomotul unui zumzet constant s-a intensificat pe măsură ce se apropiau de dormitorul cardinalului Basiliste. Au intrat năvălit în cameră și au înlemnit. Câțiva dintre ei au gemut și și-au întors privirea. Cardinalul Lean a scos o batistă și și-a acoperit nasul și gura în timp ce o gardă a alergat la fereastra deschisă și a vomitat.

În fața lui Lean, un Basiliste negru și umflat zăcea rigid în pat, cu fața lăsată în urmă de o masă agățată de jachete galbene. Insectele zburau înainte și înapoi prin fereastra deschisă, târând viermi înțepați din scobiturile capului său. Cardinalul mort nu era cu atât mai tulburat, deoarece zăcea rigid și putrezit, cu ochii uscați pe podea ca o pereche de monede murdare. Lean privi pe fereastră spre vârfurile copacilor îndepărtați, care se aplecau și dansau în vânturile unei furtuni care se apropia. Apoi își îndreptă din nou atenția către interiorul fierbinte, stagnant și înăbușitor al camerei, aerul său nemișcat fiind pătat de urme slabe de lavandă și excremente umane îmbătrânite. Mai multe insecte care dădeau tobe îi cercetau persoana, plutind și înconjurându-i capul ca un halou zumzător,

Totuși, Lean nu era genul de om care să se delecteze cu astfel de complexități. A examinat artefactele apartamentului mai în detaliu, ochii oprindu-se asupra foi de pergament de pe birou - a ieșit pentru o inspecție mai atentă. Lean a ridicat pergamentul cu ultimele cuvinte ale cardinalului, care îi erau adresate. La scurt timp după aceea, grupul a ieșit din castel la fel de repede cum intrase. Lean a scanat scrisoarea în timp ce mărșăluia. „Apocrife! Grăbiți-vă ca vântul!”, a mârâit el în timp ce se apleca în trăsură. „Încalcați, imediat!”, a urlat căpitanul către gărzile sale în timp ce sărea în șa. Bărbații se grăbeau să-și ia caii. Căpitanul și-a îndemnat calul spre fruntea grupului. Trăsura s-a clătinat și s-a catapultat înainte. Lean și-a desprins privirea de la scrisoare și a tremurat. Cu o armată de douăzeci și patru de soldați care atacau, Cardinalul a călărit spre vest, peste podul peste râul Ron, departe de Avignon, spre Apocrife și spre un noriș monstruos care înghițea orizontul. Atenția lui Lean, însă, era concentrată pe grava sa responsabilitate față de Conciliul Apocrifelor - și față de Papa Clement, care a rămas ignorant în privința tuturor problemelor referitoare la Conciliu.

Odată cu uciderea cardinalilor Xavier și Basiliste, Lean era ultimul membru al Consiliului Superior supraviețuitor; tot ceea ce Consiliul păstrase izolat timp de aproape cinci secole se baza acum pe umerii săi. Și, deși legea canonică decreta că Vicarul lui Hristos - papa conducător - era cel mai înalt membru al conciliului, Lean știa că ar putea fi dificil, dacă nu chiar imposibil, să-l abordeze direct pe Clement. Anterior, ca cardinal, Clement argumentase cu fervoare împotriva oricărei propuneri care, în opinia sa, ar fi întărit poziția conciliului Apocrifelor. Clement întotdeauna...

considera că Consiliul submina autoritatea Colegiului Cardinalilor. Lean nu avea nicio speranță că omul și-ar fi schimbat culoarea după ce a devenit Papă la putere. Cu toate acestea, era hotărât să obțină o vizită la Clement chiar și prin forță, dacă ar fi fost necesar. Și dacă s-ar fi ajuns la asta, era pregătit să justifice un astfel de act de insubordonare făcând ceva ce nu se mai făcuse niciodată în istoria Conciliului Apocrife - prin scoaterea dovezilor din arhiva Apocrifelor și prezentarea lor direct lui Clement în persoană.

Lean și Clement erau de o natură opusă; se ciocneau. Amândoi știau asta. Lean era un om de puține cuvinte: modest, temător și sincer. Clement era lipsit de tact și nerăbdător, bucurându-se de lux și de stilul de viață social; ca Pontif, comportamentul său era mai degrabă cel al unui monarh elegant decât cel al unui mesager auster al lui Dumnezeu. Când au avut loc conversații între ei, acestea au fost formale, scurte și în mare parte fără evenimente. În cei patru ani de la ascensiunea lui Clement pe tron, cardinalul Basiliste se adresase în repetate rânduri Pontifului cu privire la chestiuni legate de Apocrife. De fiecare dată, i s-a refuzat o audiență pe motiv că alte chestiuni mai urgente necesitau atenția imediată a lui Clement, cum ar fi construcția unui nou palat, afacerile de stat, finanțele și impozitele. Clement neglijase să numească noi membri în Consiliul Superior, chiar și după moartea cardinalului Basiliste, iar inacțiunea sa a cauzat ca organismul odinioară să scadă, din partea sa aproape sigur din neglijență deliberată. Totuși, Lean nu avea acum de ales, decât să se impună lui Clement și să-i amintească de responsabilitatea sa față de vechiul organism al Consiliului Apocrifelor.

Consiliul fusese construit în 1334 din ordinul Papei Benedict al XII-lea, care, în ciuda aspirațiilor exprimate de a readuce papalitatea la Roma, a mutat toate documentele papale din Vatican în noua fortăreață din Franța. Clădirea asemănătoare unui mormânt se afla în vasta și umedă vale a Ronului, înconjurată pe trei laturi de râpe abrupte, învăluite în păduri secundare și tufişuri spinoase. La est, meterezele Avignonului se înălțau deasupra defileului văii râului, însă puțin mai la vest, grandoarea orașului se diminuea - odată cu duhoarea sa.

Nu a trecut mai mult de o oră până când trăsura bine păzită, purtând sigiliul Bisericii Romei, a urcat cu greu pe o cărare abruptă și brăzdată de gropi înalte de conifere. Meterezele de piatră care se înălțau întunecate în spatele copacilor aveau o nuanță de negru egală cu cerul de dincolo de ele. Cerul se îngroșa precum cenușa plutitoare; vânturile își schimbau direcția și se transformau în gheață. Fulgere; tunete - brusc, picături groase de ploaie au deschis calea pentru ploi torențiale. Alături de Lean se chinuia să urce pe drumul îngust de noroi, cu mai multe gârzi descălecate și acoperite de noroi apăsându-se pe spatele trăsorii într-un efort conjugat de a o împinge.

Înainte. L-au ridicat din bălți; înainte, centimetru cu centimetru, picior cu picior. Fulgerele iluminau drumul din față, conturând silueta mereu proeminentă a Apocrifelor.

Nicio fereastră nu întrerupea exteriorul pietros al impunătoarei fortărețe. Singura sa intrare era supravegheată, zi și noapte, de gardile Consiliului, bărbați aleși cu grijă de Consiliul Superior pentru puterea fizică și a voinței și loialitatea lor de neclintit. Chiar și protocolul rigid al Gărzii Regale a Regelui Filip lipsea prin comparație. În interiorul acelor ziduri păzite se aflau cuvinte din Scriptură cunoscute doar de puțini oameni în viață - de la cărțile complete, cândva scripturale, ale lui Enoh, Jubilee, Giganți, Solomon și alții, până la suluri antice scrise în limbi neuzite pe pământ de o mie de ani. Și de la artefacte ale Bibliotecii Grecești din Alexandria, de mult distrusă, până la cilindri de lut asirieni care detaliau anii de după Marele Potop și confiscări din templele evreiești din...

În primele cruciade, conținutul Apocrifelor deținea toate secretele existente ale Bisericii și o ținea ascunsă.

Lean a căutat material conținut în patru legături apocrife - texte pe care Cardinalul le știa aproape pe de rost. Și, deși era împotriva judecății sale să elimine ceva din Apocrife, nu putea concepe o abordare mai bună a sarcinii care îi stătea în față: să-l convingă pe Clement de lucruri pe care niciun om sănătos la minte nu le-ar fi îndrăznit să le creadă adevărate.

Prima dintre cele patru legături a fost Statuia Fizică, cea mai mare dintre ele. Aceasta conținea descrieri detaliate ale mănăstirilor Conciliului și ale celor două Pietre de Poartă ale acestora. De asemenea, conținea istoria fiecăreia. Prima Piatră de Poartă a fost descoperită în 876, în timpul domniei al Papei Ioan al VIII-lea. Situat în regiunile muntoase ale Umbriei, în Statele Papale ale Italiei, situl excavat a găzduit, de asemenea, o așezare samnită antică. A doua piatră de poartă a fost descoperită în 877, sub Papa Ștefan al VI-lea. Găsit în actuala provincie Auvergne, Franța, monolitul se afla pe vârful unui deal pietros, la sud de râul Loara.

A doua dintre cărți a fost Proclamațiile Conciliului. Aceasta enumera componența istorică a Conciliului. Enumera fiecare Pontif și consilier care a servit vreodată în Conciliile Superior și Inferior. De asemenea, conținea regulamentul intern al Conciliului .

A treia obligație a fost Excluderile Reformei, redactate de Papa Benedict al XII-lea în 1336. Acestea erau amendamente canonice sau clauze de excludere la Bula Papală: Redemptor Noster. Aceasta permitea Consiliului să-și conducă cele două mănăstiri în moduri în care

a considerat potrivit.

Al patrulea și ultimul dintre textele căutate de Lean au fost Traducerile Naramsin - denumite de Consiliul Superior și Transdivinările Pietrei Porții. Aceste pagini fragile legate datează de trei secole și au fost numite colectiv după un scrib al abației, Naramsin, un cleric Gardiens decedat care, prin serviciul și devotamentul său dedicat, reușise de unul singur să descifreze inscripțiile monolitice franceze. Aceste traduceri reprezentau o redare latină a limbii ciudate sculptate pe fețele pietrei franceze. Și, întrucât gravurile de pe piatra italiană erau identice, paginile Naramsin au servit drept traducere pentru ambele Pietre Porții, situate în Franța și Itali

Lean știa că oricare dintre cele patru texte ar putea servi la trezirea neștiutorului Pontif la adevăratul pericol la îndemână, totuși ar fi fost nevoie de toate patru pentru a-l aduce pe om sub influența lui Lean - deci sub controlul Apocrifelor. Trebuia să fie pus să vadă, dacă Consiliul vrea să supraviețuiască. Trăsura lui Lean se opri brusc și el se uită pe portal pentru a vedea siluete în ploaia torențială, în timp ce se adunau în două rânduri pentru a flanca o pereche de uși masive cu chingi de fier - intrarea în Apocrife.

În interiorul Apocrifelor și dincolo de marile sale uși, torțe de perete luminau o serie de gărzi hotărâte care se înșirau la intrarea în coridor. De cealaltă parte a acesteia, paturile sulitelor loveau ușa, urmate de un ordin înăbușit: „Deschideți, din ordinul Eminentei Sale, Cardinalul Lean al Consiliului Apocrifelor!”

Doi gardieni au scos barele de fier și s-au străduit să deschidă ușile. Cardinalul Lean iar Căpitanul său a pășit grăbit, complet ud leoarcă de ploaia torențială. Gărzile s-au înclinat când cei doi au trecut. Ușile s-au închis cu un zgomot surd. Fără a-și opri pasul, Lean și Căpitanul au dispărut în holul întunecat, lăsând în urmă o dâră de apă care le picura de pe haine pe pavajele cu pietre, reflectând flăcările tremurânde ale torțelor de pe coridor.

În timp ce Lean pășea după un colț și se apropia de ultima porțiune a unui hol, șase gărzi și-au făcut brusc simțită prezența. Stăteau în fața unei uși înalte, bogat ornamentate, acoperite cu sculpturi complicate, gravate cu placaje metalice strălucitoare și încrustate cu pietre prețioase. În Cuvântul APOCRYPHOS, scris cu litere grecești, zăcea inscripționat deasupra cheii de boltă. Sergentul de la ușă păși înainte, cu mâna ridicată și palma îndreptată în afară. „Stați!” Gărzile din spatele lui ridică armele la rândul lor, iar un zgomot de armură grea de fier străbătu sala. Lean se opri în fața sergentului, care continuă astfel: „Prezentați natura ...”

Lean își dădu repede mâna la o parte. „Nu am timp!” Se aplecă, își luă mâna în palmă și îi șopti sergentului cuvintele de trecere la ureche. Soldatul se întoarse, pocni din călcâie și se adresă gărzilor de la ușă: „Dați-i drumul Eminenței Sale, Cardinalul Lean al Consiliului!”

Gărzile s-au dat repede la o parte, iar sergentul a strecurat o cheie mare de alamă în broască. Și -au apăsas umerii adânc în scândurile impecabile de lemn ale ușii impunătoare, în timp ce ușa a gemut și s-a deschis ușor. Lean a luat o lanternă înmânată de unul dintre gardieni înainte de a se apleca prin spațiul nou creat în prag. În spatele lui, ușa masivă s-a închis cu o reverberație răsunătoare. Ecoul s-a stins și o tăcere l-a învăluit acolo - în liniștea întuneric - tulburat doar de propria respirație și de sunetul constant al flăcării torței.

Lean se mișca prin întuneric cu pași hotărâți, aprinzând o serie de torțe de perete. Camera masivă prinse contur în timp ce Cardinalul risipise întunericul. Numeroase rânduri de coperti de cărți căptușeau pereții. Alee după alee se întindeau pe podele, rafturile lor adăpostind o vastă varietate de texte - manuscrise, suluri și cilindri de lut inscripționați - toate secrete ale Sfântului Scaun. Lean a asigurat torța într-o tăblie goală suport de lanternă montat pe marginea unui raft. O masă de citit spațioasă era luminată în fața lui. A ridicat unul dintre scaunele de lemn de lângă masă și s-a grăbit să coboare multe rânduri de rafturi. A întors un colț și a înlemnit; gheață și groază îi curgeau prin vene. La câțiva metri mai încolo, în fața lui se afla deja un scaunel. A lăsat scaunelul pe care îl căra și a alergat spre celălalt.

Lean s-a urcat pe scaunul nou și a căutat printre rafturi, scanând cu nerăbdare înainte de a găsi -o - Statuia Fizică. Oftând și aparent cu o a doua suflare, a recuperat cartea masivă și s-a grăbit spre masa de citit. Imediat ce a scăpat-o pe masă, s-a așezat pe un scaun și a deschis coperta, inima i-a sărit în gât. Lipsea câteva pagini.

„Nu!” găfâi el în timp ce răsfoia paginile, cu mâna la gură, ochii mari și strălucind de un amestec de uimire și teroare profundă. Aproape jumătate din pagini dispăruseră - rupte . „Nu. Nu! Nu!” Sări în fugă de la masă și alergă spre ușa închisă.

„Deschide ușa asta imediat!” strigă Lean, lovind-o cu pumnul. O cheie se auzi în broască și el împinse ușa grea, țâșnind cu o forță nou dobândită. „Cine a fost în arhivă?” a țipat Lean.

Sergentul a bâlbâit: „ Doar... doar... doar cardinalii dumneavoastră din Consiliu au fost admiși.”

Lean s-a aplecat în fața lui și a mârâit: „Sunt ultimul din Consiliu. Ultimul! Nu există altul!”

„Dar cardinalul Masson?”, a întrebat soldatul.

Lean se dădu pe spate, cu fața îngrozitor de zbârcită. „Masson? Nu există un astfel de Cardinal.”

„El... acest Masson cunoștea cuvintele din text, Eminență! Am ordin să permiteți...”

„Cheia, dă-mi-o!” îl întrerupse Lean. Soldatul se supuse. Lean își îndesă cheia sub roba. „Știu ordinele tale, gardian!” Lean își adună sufletul. „Spune-mi, cum arăta? Era îmbrăcat” – Lean arătă spre propria-și roba stacojie – „ca un cardinal?”

„Da, Eminența Voastră. A pretins că este un membru ales recent al Consiliului. A susținut că a fost trimis de Sanctitatea Sa să inspecteze anumite documente canonice. Și vă cunoștea destul de bine.”

„Domnule sergent, motivul vizitei mele la Apocrife este de a-l informa pe Sanctitatea Sa despre obligațiile sale față de acestea. Cum ar putea emite ordine cu privire la lucruri despre care nu știe nimic?”

„Eminența Voastră, ordinele mele sunt...”

„Maica Domnului”, mormăi Lean, distrasă sub degetele tremurânde, cu ochii plimbându-se peste podeaua înaintea de a se fixa din nou cu privirea sergentului și de a se îngusta: „Cum arăta acest cardinal Masson?”, insistă el.

„Era destul de sigur pe sine – se purta ca un cardinal. Înălțimea ta – păr blond – piele albă – ah – și un ochi căprui și altul alb!” Soldatul arătă spre ochiul stâng. „Asta era orb.”

Lean se întări și scrâșni din dinți. Nu exista decât un singur Cardinal cu astfel de ochi.

„La naiba cu el”, își spuse Lean. Blasi – probabil Colegiul l-a pus la treabă.

„Cine a venit cu el — escorta?” a întrebat Lean sergentul nedumerit.

„A venit singur, Eminența Voastră — pe propriul său cal.”

„Pe cont propriu?” pufni Lean zgomotos. „Sergent, vin cu zeci de gărzi și o trăsură blindată. Nu vi s-a părut ciudat ca un cardinal să poată călători în afara palatului și în afara orașului, neînsoțit? Pe un cal, pe deasupra?”

„Eminența Voastră, de fiecare dată când venea, acest Masson... adică acest om mi-a șoptit exact cuvintele pe care le-ați folosit dumneavoastră acum câteva clipe. Altfel, nu l-aș fi lăsat să intre. Ordinele mele...”

„Știu ordinele tale!”, a izbucnit Lean. „De fiecare dată când a venit”, ai spus – de câte ori, sergent? De câte ori i-ai deschis aceste uși acestui intrus?”

— Mulți în ultimele zile, spuse sergentul încet. Îl aștept din nou mâine;

„Să-l iau în custodie, Eminentă?”

Lean știa că, fără cunoștințele lui Clement despre Apocrife, arestarea lui Blasi ar putea servi doar la înfurierea lui și la inflamarea unei situații deja fragile.

„Nu, sergent”, a răspuns Lean calm. „Pur și simplu refuzați-i accesul la Apocrife. Nu-l arestați. Noul Consiliu va decide ce va face cu el.” Apoi i-a venit un alt gând. „Ați repetat vreodată cuvintele din pasaj cuiva?”

„Eu, Eminentă? Nu am făcut-o. Mi-e interzis prin ordin să fac asta.”

„Niciodată? Chiar și ție însuși?”

„Niciodată, Eminentă Voastră.”

Bărbatul stătuse de pază la aceeași ușă timp de aproape două decenii. Lean nu avea motive să se îndoiască de el. Apoi, lucrurile i se deschiseră în minte; când văzu cheia învârtindu-se în broască și o ușă către o... adevărul sinistru dezvăluit, l-a văzut imediat. Cardinalul Basiliste a fost torturat să mărturisească cuvintele pasajului; acest lucru l-a legat cu siguranță pe Blasi de uciderea lui Basiliste.

„Să nu spui nimic despre asta nimănui. Vom schimba cuvintele din pasaj înainte să-mi spun.” Pleacă. Nimeni nu trece pragul arhivei — niciunul, în afară de mine. Mă aduni ?”

— Într-adevăr, Eminentă. Da, încuviință sergentul în grabă.

„Încă ceva: A venit sau a plecat intrusul cu ceva — măcar o bucată de hârtie?”

Sergentul a răspuns: „În prima zi a scos două legături din arhivă și am insistat să le returneze. L-am înfuriat, dar s-a conformat. De atunci, nu a mai luat nimic în mâini. I-am inspectat roba cât am putut de bine, dar nu am îndrăznit.”

„Cereți o percheziție a persoanei sale, din moment ce era... I-am considerat Cardinal al Consiliului”, izbucni bărbatul. Cu obraji în flăcări, privi pietrele de pe podea în timp ce murmura: „Exact așa cum v-am făcut și eu pe dumneavoastră, Eminentă.”

Lean se încruntă. „Nu mai vorbi despre asta. Închide ușa.”

— Da, Eminentă. Sergentul a tras cu greu ușa înaltă și Lean a scos cheia din veșmintele sale, încuind ușa pe dinăuntru. S-a întors la masa de citit.

Lean a evaluat pagubele, adunând ce ar fi putut afla Blasi din paginile rupte. A răsfoit mai multe pagini.

„La naiba!” Lean a lovit cu mâna o secțiune lipsă. A căutat mai adânc în carte doar ca să descopere că toate traducerile lui Naramsin fuseseră eliminate.

„La naiba cu el!” A trântit cu pumnul în masă; furia lui a răsunat prin raft, prin podea și poate chiar până în miezul pământului. Prin intermediul lui Clement, Lean avea să se asigure că Blasi păstra tăcerea.

„Croc! Croc!” S-a auzit un strigăt răgușit, „Croc!” Un Lean speriat și-a ridicat capul brusc, Un corb zburând din aripi se cocoța pe un raft de cărți, biciuind aerul cu aripile sale. Lean se ridică încet. „Cum, pentru numele lui Dumnezeu...” Pasărea se năpusti asupra lui Lean, țintind direct spre ochii lui. Cu un țipăt, Cardinalul se împletici înapoi. Ca un fulger, penele negre și scârțâitoare i-au sfâșiat fața cu ciocul și ghearele lor sclipitoare. Într-o mască de sânge și orbit, Lean s-a târât înapoi, s-a izbit de un raft masiv și a căzut. Raftul s-a clătinat înapoi, iar corbul și-a luat zborul. În genunchi și curățându-și ochii de sânge, Lean a descoperit pasărea cocoțată calm pe raftul unde o văzuse prima dată. Încet, s-a ridicat în picioare.

„Scârțâi!” Lean s-a uitat peste umăr și a văzut biblioteca legănată căzând înapoi spre el. Și-a întins brațul și a țipat. O avalanșă de cărți și rafturi – muntele s-a prăbușit peste el ca o alunecare de teren de legături, zguduind camera chiar și până la înaltul ușă. Torța, montată pe marginea raftului, s-a prăbușit peste grămadă de cărți și le-a dat foc. Apoi totul s-a liniștit – totul, cu excepția unei flăcări care trosnea și a geamătului înăbușit al unui cardinal prins sub dărâmături. Deodată, silueta corbului a izbucnit într- un nor de fum care se risipește și a dispărut.

„Eminența Voastră!”, l-a strigat sergentul, bătând în ușa înaltă.

Sub vitrină, Lean zăcea legat, cu picioarele rupte și coastele zdrobite. Cărțile și rafturile îl blocau din toate părțile. Fumul se strecura prin grămadă. „Doamne Dumnezeule! Ajutați -mă! Gărzi!”, a strigat el.

Fumul se rostogolea pe suprafața podelei și, sub pragul ușii, se aduna în jurul cizmelor sergentului . „Aduceți un berbec! Chemați toți soldații! Acum”, le-a urlat sergentul oamenilor săi. Aceștia s-au împrăștiat. A bătut în ușă: „Cardinal Lean! Deschideți ușa!”

Timpul a trecut și fumul s-a îngroșat. Când soldații s-au întors cu berbecul lor, au bătut în ușa înaltă, făcând-o cu lacrimi usturătoare și în mijlocul țipetelor înăbușite ale... un cardinal arzând cu picioarele înaintea.

~*~

S-a întâmplat ca soarta să fi fost blândă cu cardinalul Blasi. Dacă Lean ar fi mai trăit o zi , Blasi ar fi putut fi acuzat de crimă. Papa nu ar fi avut altă opțiune decât să înceapă o investigație amănunțită asupra Apocrifelor. Și o investigație ar fi putut...

a dezvăluit secretul păzit de Conciliu, iar Papa ar fi numit cu siguranță un nou organ al Conciliului Superior, chiar dacă Blasi putrezea într-un mormânt de sărac. În schimb, Blasi și-a găsit acum drumul magic degajat de obstacole.

În ziua următoare flăcărilor care au cuprins Apocrifele, Lordul de Arme al Pontifului, Căpitanul Pitro, a fost trimis să investigheze accidentul. Pitro s-a întors cu descoperirile sale: moartea Cardinalului Lean și incendiul mistuitor, care a distrus conținutul arhivei, au fost un simplu accident. Problema a fost abandonată, iar Papalitatea a continuat investigația privind uciderea lui Basiliste, deși fără prea multă urgență. Cu vizita programată a Regelui Filip la Palatul Papal la mai puțin de două luni distanță, politica era cea care ocupa mințile și limbile palatului. Apocrifele și secretele lor urmau să aștepte. La urma urmei, Anglia ocupase părți din teritoriul francez, iar Filip avea nevoie de ajutorul Papei Clement, în condițiile armistițiului actual, pentru a recupera teritoriile pierdute ale Nordului.

În cursul lunii următoare, Blasi a avut suficiente ocazii să analizeze documentele pe care le furase. De un interes deosebit pentru el au fost traducerea lui Naramsin.

În intimitatea Chateau Rouge, a citit și recitat textul fascinant.

Dacă aceste lucruri sunt reale, se gândi el, uluit, atunci spectrul fratelui meu spunea adevărul: acest monolit are puterea nu doar să-l alunge pe Edward din Franța, ci să-l zdrobească – și pe toți Anglia cu el.

Era începutul după-amiezii când Blasi a pășit în curtea interioară a Palatului Papal. L-a zărit pe Julin traversând terenul, conducând doi servitori. Pe umerii băieților se întindea un sul lung de pânză albastru-miezul nopții, împodobit cu nasturi argintii. „Cardinal Julin! Un moment din timpul dumneavoastră”, a strigat Blasi dincolo de galerie. Pe măsură ce se apropia Julin, un alt cardinal în robe roșii, a venit la el. Firmus era și el supraveghetor de palat, iar îndatoririle sale îl făceau cel mai antipatizat dintre toți cardinalii de palat. El investiga, documenta și raporta toate afacerile palatului direct Papei. Pe scurt, Firmus era ochii și urechile Papei și se comporta ca și cum ar fi fost deja ales următorul Papă. Totuși, în realitate, nu a fost altceva decât o curiozitate egocentrică corp.

„Julin, știi unde se află cardinalul Toussain?”, a întrebat Blasi.

Firmus l-a întrerupt: „Blasi, ai marcat cele trei butoaie de vin pentru Majestatea Sa, Regele Filip?”

„Am făcut-o, ieri-dimineață”, răspunse Blasi scurt, înainte de a se întoarce spre Julin și a repetat:

„Unde e Toussain?”

Julin aruncă o privire peste umăr. „Ne urmărea abia acum o clipă. Poate că...”

„El... ah! Vine acum.”

Toussain a pășit prin arcada Galeriei Claustrului, sprijinindu-se cu ambele brațe un pătrat gros de pânză albastră împăturită.

Firmus și-a strecurat fața între cardinali, cerându-i atenția lui Blasi. „Oare Toussain a umplut lăzile de sticle ale Majestății Sale și le-a marcat?”

Julin a interceptat această întrebare. „Așa a făcut. Cu două seri înainte.”

Toussain ajunsese la grup, fără suflare și fără chip. „Julin, o să scape pânza și o să o murdărească dacă mai stai mult pe aici”, spuse el tăios. Julin observă cei trei servitori strâmbându-se, picioarele lor mișcându-se sub o greutate considerabilă.

„O, Doamne! Nu-l scăpați! La Sala de Banchete!” le-a insistat Julin servitorilor săi. S-a întors și i-a salutat pe cei doi Cardinali. „Blasi; Firmus.” A plecat în viteză, băieții urmându-l.

— Sunt chiar în spatele vostru, strigă Toussain după el. Făcu un semn cu capul către Blasi și Firmus, pregătindu-se în mod evident să se grăbească după Julin. Firmus păși în fața lui, încrucișându-și mâinile la spate și legănându-se pe călcâie. — Sanctitatea Sa m-a rugat să confirm că lăzile de sticle sunt ambalate și marcate, spuse el cu importanță, uitându-se la Toussain în josul nasului său lung. Presupun că sunt?

„Așa cum și trebuie să fie”, a replicat Toussain tăios.

Blasi mormăi, exasperat. „Abia recent, Julin a recunoscut că Toussain a pregătit sticlele.” Firmus își dădu capul și mai mult pe spate, privindu-l pe Blasi ca și cum ar fi fost de la o înălțime mare.

„Într-adevăr, da, totuși vreau să aud cuvintele lui Toussain și nu pe ale altcuiva. Ah, și spune-mi, Blasi, ai pus un paznic lângă butoaiele de vin pe care le-ai marcat pentru Majestatea Sa?”

„Nu era nevoie”, a declarat Blasi cu o sprânceană ridicată. „I-am informat pe cei care se ocupă de butoaiele de vin că, dacă vor încerca să scape din pivniță, mă voi asigura personal că vor muri beți de moarte – și, prin urmare, au fost de acord să nu scape.” Un zâmbet sec i-a apărut pe buze.

Toussain și-a înăbușit un chicotit.

Sprânceana lui Firmus se încruntă. — Mă voi preface că n-am auzit glumele astea ale cardinalilor, spuse el rece. Blasi, poate ai uitat că Anglia și Franța sunt în război.

Poate că vă veți asuma responsabilitatea personală, în cazul în care Majestatea Sa va cădea otrăvit și va muri.” Întorcându-se către Toussain, el a continuat: „Lordul de Arme nu este în Camera Gărzii.

L-ai văzut azi?

Blasi interveni. „Poate că mi-ai descoperit deja butoaiele de vin nepăzite și de atunci l-ai căutat pe căpitanul Pitro să pună o pază asupra lor, nu-i așa? Dacă da, atunci ar părea complet inutil să mă întreb dacă am pus o pază.” Firmus izbucni în hohote; totuși, Blasi nu i-a dat nicio șansă. „Totuși, ai întregat, poate pentru că intenționezi să...”

să-l convingi pe Sanctitatea Sa că m-ai prins într-o oribilă neglijență a datoriei? Ar putea fi acesta scopul planului tău, Firmus? Să te pui într-o lumină favorabilă. „cu Sfântul Scaun aruncând o lumină proastă asupra mea?”

Firmus a ripostat acuzației cu un citat din Cartea Proverbelor: „Nebunul își spune pe față tot gândul, dar înțeleptul îl păstrează până mai târziu”.

Toussain a dezarmat conflictul pe cale diplomatică, răspunzând la întrebarea anterioară a lui Firmus. „Contele de Pointers a sosit între timp și se află în Aripa Demnitarilor. Cred că îl veți găsi acolo și pe căpitanul Pitro, cardinale Firmus.”

— Da, desigur, încuviință Firmus, nerăbdător să încheie schimbul de replici cu propriile cuvinte. Dădu din cap cu grijă către Toussain și Blasi. Cardinalul Toussain; Cardinalul Blasi. Blasi i-a lăsat bărbatului suficient timp să-și recapete puțin echilibrul înainte de a striga după el: „Iar cine trece pe acolo și se amestecă în certuri care nu-i aparțin este ca unul care apucă un câine de urechi”.

Firmus se înțepeni vizibil, luat în serios de propriul său citat din Cartea Proverbelor, dar continuă să meargă ca și cum n-ar fi auzit.

Toussain și-a mușcat buza ca să-și ascundă un râs strecurat. Se aplecă spre Blasi, șoptind: „Căpitanul Pitro e acolo, în spatele tău.” Arată subtil spre arcadele din capătul îndepărtat al curții. „Acolo, dincolo de coloana cea mai îndepărtată. Vorbește cu o gardă.”

„Ah, bravo, Toussain.” Blasi se îndreptă agale spre coloană. Îl găsi pe Pitro în spatele ei și îi șopti ceva la ureche. Pitro dădu din cap la șoapta lui Blasi și apoi lătră un ordin gardianului, care se întoarse și se grăbi să plece în direcția Marii Pivnițe. Blasi îl bătu pe Pitro pe umăr în semn de recunoștință și se întoarse la Toussain.

„Prietene, trebuie să vorbim. Există chestiuni de o importanță deosebită pe care trebuie să le împărtășesc cu tine”, a îndemnat Blasi, aproape implorând. Toussain a observat privirea aproape obsesivă a celui alt bărbat, cu mâinile încordate și postura nerăbdătoare. Privind peste umărul lui Blasi, el

lătră: „Băiete! Veniți în grabă!” Un băiat scutier cu urechi mari s-a apropiat cu prudență de cardinalii îmbrăcați în stacojiu. „Em-nuh-itatea voastră?”

— Eminență, băiete, îl corectă Toussain. Emm-ih-nence. Ești unul dintre băieții cardinalului Julin, nu-i așa?

„Da, domnule... da, domnule.”

„Stăpânul dumneavoastră este în Sala de Banchete.” Toussain i-a oferit copilului nerușinat pătratul de mătase groasă. „Acum, du-i această pânză. Spune-i cardinalului Julin că cardinalul Toussain va fi acolo în curând. Și dacă murdărești această pânză, scutierule, vei răspunde pentru asta. Mă înțelegi?”

„Da, Em-nuh-itatea Ta.”

Toussain i-a înmânat materialul oftând. „Hai, atunci. Pleacă.” Băiatul s-a grăbit

„...la o parte cu pânza. Toussain a declarat: „Nu în pivniță. Ați trimis o gardă acolo... și am servitori staționați în Cămară. Camera Boteilleriei este cu siguranță privată.” „Destul de bine”, a răspuns Blasi. Au ieșit împreună din curte.

Cele două robe roșii au șoptit între ele, mergând pe o scară aspră de lemn care ducea la Boteillerie. Toussain a inspectat cele șase camere în căutarea servitorilor înainte de a-i face semn lui Blasi să intre în Depozitul de Sticle, unde au făcut schimb printr-un labirint de rafturi pline și goale până când au ajuns... au ajuns într-un colț din spate al camerei. Aici, stăteau cu un avantaj clar, deoarece erau capabili să observe apropierea cuiva care intra în jurul lor, cu mult înainte ca intrusul să le audă schimbul de cuvinte în șoaptă.

Blasi a vorbit clipe lungi, în timp ce o explozie de emoții i-a străbătut trăsăturile lui Toussain : șoc, scepticism, groază, dezgust și, în final, neîncredere fățișă.

„Cum te aștepti să cred ceva atât de absurd?”, a întrebat el cu încăpățănare, după ce Blasi a terminat. „Ca într-o poveste fantastică!”

Blasi s-a apărut: „Ați văzut vreodată cele două mănăstiri despre care vorbesc, scrise în registrele fiscale papale? Ați știut vreodată de scopul Conciliului?” „Mai bine, ce păstrează în arhivă? Știi de ce Consiliul și cardinalii săi au fost întotdeauna separați de electoratul bisericesc? Toussain, am văzut înregistrări din Apocrife. Ceea ce îți spun este adevărul, înaintea lui Dumnezeu și a Franței. Ei păzesc chiar porțile Iadului.”

„Deci, ați putea să mă faceți să cred”, spuse Toussain încet, „că Consiliul Apocrifelor a construit aceste mănăstiri pentru a păzi pietrele care sunt, de fapt, porțile Iadului?” Trebuie să cred că dacă cineva rostește aceste inscripții sculptate pe piatră, ar putea deschide chiar Iadul. Și aceste Pietre ale Porții” – buzele lui Toussain zăboveau asupra cuvântului ca și cum ar fi avut un gust neplăcut în gură – „vor salva întreaga Franță? Blasi, îmi prezinți un Cardinal de palat, de-a lungul anilor, atât de respectat de colegii mei papali, pentru că îmi lipsește rațiunea?” Pufni el. „Chiar și unui imbecil i-ar fi greu să creadă o afirmație atât de nechibzuită ca a ta!”

„E adevăr! Îmi dau seama că poate fi greu de înțeles, Toussain – jur, e adevăr.”

„Foarte bine.” Toussain își strânse gura într-o cută sumbră. „Să presupunem că spui adevărul. Să presupunem și noi, Blasi, că ai putea găsi mijloace să pătrunzi în oricare dintre mănăstirile Consiliului – și că găsești această piatră bine păzită și rostești cu precizie incantațiile potrivite care ar putea deschide Porțile Iadului.”

Toussain se uită insistent la Blasi. „Presupunând asta, cum ai putea atunci să-i convingi pe Demon „Să vă îndeplinesc porunca? Ce veți spune când acești... Pui ai lui Satan vor ieși din această piatră? «Ieșiți, distrugeți-i pe englezi?»” Toussain a scos un țipăt aspru, aproape ascuțit.

râde. „Întrucât o pasăre eliberată dintr-o cușcă nu se întoarce la comandă, de ce trebuie aceste Spirite să te asculte odată ce ești eliberat? Mai mult, cum poți deschide și închide o piatră doar cu cuvinte? Nu, Blasi; vorbești ca un copil captiv, cuprins de o emoție fantastică!”

„Pietrele Porții înseamnă mult mai mult decât simpla lor deschidere și închidere”, a replicat Blasi. „Sunt asemănătoare cu porțile, totuși nu se deschid și nu se închid. Spiritele pot trece prin ele. Traducerile sunt în formă de versuri, ca Scriptura. Prin aceste cuvinte, cuvintele de pe pietre, se pot invoca spirite din ele - sau se pot întoarce.”

Toussain clătină din cap. „Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce trebuie ca aceste Spirite să-ți asculte porunca odată ce le-ai eliberat?”

„Traducerile confirmă că se pot invoca Spirite din aceste Pietre ale Porții și le se pot comanda!” Blasi era aproape frenetic în insistența sa disperată, lovind cu pumnul în scândura groasă a peretelui Camerei Sticlelor. „Și mai e ceva. Am avut o viziune binecuvântată nu de mult. Fratele meu, Jean-Jacques, care a fost ucis de englezi la Crécy, a venit la mine. Mi-a vorbit despre...”

„Gata cu prostiile astea!”, a izbucnit cardinalul Toussain. „Sunt necesar în Sala de Banchete. Poate poți invoca Spiritul fratelui tău și pe aceștia – Demonii tăi de piatră.”

să te ajut. Nici Julin, nici eu nu vom fi alături de tine când o inchiziție te va acuza de erezie, Blasi. Oh, poți fi sigur că îi voi duce povestea ta năstrușnică lui Julin, așa cum mi- ai cerut - și poți fi sigur că te va înnebuni complet de febră.

„La fel și eu.” Toussain se întoarce.

— Nu — stai. Încă o clipă, strigă Blasi după el.

Toussain nu se opri și nu se întoarce în timp ce vorbea. „N-am avut niciodată această conversație cu tine și, dacă pretinzi că am...”

„Ai vrea să vezi înregistrările cu ochii tăi?” Blasi făcu loc printre rafturile cu sticle. „Le am.”

Toussain se opri brusc și își frecă bărbia. Niciun Cardinal de Colegiu nu ar refuza ocazia de a examina înregistrările Consiliului, indiferent de afirmațiile absurde ale lui Blasi, dacă i s- ar fi dat cu adevărat acces la orice mister ascuns pe care Consiliul îl păzise cu atâta gelozie, atât de mult timp.

„Arătați-mi aceste înregistrări, atunci. Permiteți-mi să depun mărturie și să-mi adun propriile adevăruri. Dacă sunt convingătoare, voi mai auzi despre ele. Dacă nu, vă voi înapoia înregistrările – cu condiția să încetați să ne mai sâcâți pe mine și pe Julin cu această nebunie. Veți uita că ne-ați vorbit vreodată despre această chestiune. Am cuvântul dumneavoastră de onoare în această privință, Blasi?”

„Într-adevăr, îl aveți. Și eu îl am pe al dumneavoastră, ca să păziți aceste înregistrări cu orice preț și să returnați fiecare pagină după inspecția dumneavoastră privată?”

„Nu am nevoie de ele. Le voi da înapoi pe toate – mi- am dat și cuvântul.”

— Foarte bine, atunci. Blasi părea că aproape că se prăbușește de ușurare. Ar putea avea aliați, odată ce prietenii lui vor vedea ce văzuse el. Și când veți descoperi că spun adevărul, mă voi aștepta la scuze din partea dumneavoastră.

„Ar fi la fel de bun”, râse Toussain, dar contemplativ. Cât de ridicol era omul acesta în nebunia lui. Cu toate acestea, înregistrările Apocrifelor...

„E de acord.” or „E de acord.”

„Îți voi aduce înregistrările la prima lumină. Le voi duce în pivniță.” Blasi a plecat.

Toussain l-a privit pe Blasi traversând curtea, așteptând înainte de a părăsi Boteilleria. După una peste alta, omul s-ar putea să fi vorbit deja despre această nebunie și altora – n-ar fi bine să fie văzut în compania cuiva care, Toussain era sigur, va sfârși pe tortura Inchizitorului înainte de a trece două săptămâni.

Conform înțelegerii, Blasi îl aștepta în pivniță a doua zi dimineață. I-a dat lui Toussain paginile Apocrife, pe care le rupsesse din Statue Physique și din alte legături – aproape o sută de pagini în total. După o scurtă lectură captivată, Toussain și-a dat seama cu o groază crescândă că Blasi spunea adevărul.

„Totul adevărat”, se gândi el, amețit, „Totul.” Restul zilei a stat în biroul său, nemișcat, fără să mănânce sau să bă; scrierile antice s-au împrăștiat în jurul lui. Pe măsură ce se lăsa întunericul, s -a ridicat în picioare clătănându-se, ca și cum s-ar fi trezit cu greu prin ceața unui coșmar. „Totul adevărat”, a șoptit el camerei goale. Strângând cu grijă paginile, Toussain a plecat în căutarea cardinalului Julin.

Orașul Avignon ~ Palatul Papal ~ iunie 1347

Sala Conclavului Palatului Papal era căptușită cu picturi murale cu scene religioase și picturi ale demnitarilor papali. Tapiserii flamande de perete atârnav sus deasupra spațiilor luxoase. Sala se întindea lungă și lată sub ziduri impunătoare. Podeaua sa se întindea ca un ocean sub grinzile masive ale tavanului. Grinzile arcuite ale Acoperișul semăna cu coca inversată a unei nave, poate potrivită chiar și pentru odiseea lui Noe. Sala servea drept cameră de oaspeți a palatului - o suită pentru demnitarii în vizită și era potrivită pentru orice Rege.

Gărzi și servitori intrau și ieșeau în număr mare pe intrarea Sălii, despachetând bagajele Regelui Filip

bagaje. „Fă loc!”, a urlat o voce din afara ușii. Intrarea s-a eliberat în timp ce gărzile purtând halebarde au intrat, escortând un cardinal gras prin și până la capătul îndepărtat al Sălii Conclavului. Au trecut prin intrare și au intrat într-o Sală de Banchete decorată elaborat înainte de a se opri brusc.

O masă mare se afla în centrul camerei. Singur și așezat pe un scaun cu spătar înalt, care domina masa, regele Filip savura miel. A luat masa singur. În fața lui, masa era acoperită cu farfurii de aur și argint. Lângă cotul lui stătea un valet, mereu gata să -i umple din nou paharul cu vin.

Unul dintre gardieni a lovit podeaua cu halebarda și s-a adresat sălii: „Cardinalul Julin al Sfântului Scaun solicită o audiență la Majestatea Sa, Regele Filip al Franței.” — Să-l însoțesc, lătră Philip, tușind cu gura plină de carne.

Gărzile i-au permis cardinalului Julin să continue, apoi s-au întors și au ieșit din sală. Apoi, cei doi s-au retras și au încremenit în poziție, lângă interiorul intrării.

Julin s-a apropiat de masă și s-a înclinat. „Maiestate.”

Philip ridică privirea, ștergându-și neglijent bărbia unsuroasă. „Ca întotdeauna, domnule Cardinal, bucătăriile dumneavoastră rivalizează cu ale mele – serviciul – incomparabil. Ați luat în considerare oferta mea – de a conduce bucătăriile și sala de banchete, Julin? Vă voi răsplăti de două ori și de încă o dată pentru tot ce aveți acum. Nu m-aș aștepta la mai mult decât ceea ce faceți acum, pentru Sanctitatea Sa.”

Julin zâmbi și se înclină din nou, roșind din cauza complimentului culinar regal. „Sunt foarte onorat, Majestate, totuși slujba mea trebuie să rămână la Biserică.” Philip își scutură din mână capul dezamăgit.

— Ei bine, spuse Philip, arătând spre o tavă de argint. Se pare că l-ai încurcat chiar și pe valetul meu, de data asta, Julin. Ce s-a întâmplat? Pe tavă se aflau două lămpi cu ulei în miniatură, un aparat de porțelan cu trei picioare și o cutie cu apă. În centru, se afla o cutie căptușită cu mătase, fin lucrată cu picturi de dragoni, care adăpostea un cuib improvizat din paie cu un singur ou.

„Pot?”, a întrebat Julin.

— Într-adevăr, poți, a încuviințat Philip, holbându-se la dragonii pictați.

Julin a asamblat piesele. „A fost achiziționată de pe o navă comercială genoveză. Am presupus că ți- ar plăcea.” A pus cele două lămpi și tablă la locul lor. Apoi, a recuperat oul și l-a strecurat în invenție. „Lămpile trebuie aprinse.”

„Aduceți o flacără”, a pocnit Philip din degete. Valetul a plecat și s-a întors cu o flacără.

Julin a aprins lămpile. „Uleiurile din lămpi sunt parfumate. Acum, oul este pregătit în timp ce mâncați și poate fi mâncat după masă.” O flacără încălzea cutia cu apă de sub ou. O alta ardea în spatele oului, în fața unei plăci de reflexie concave. Lumina concentrată

a oferit o vedere în ou.

Philip s-a uitat înăuntru și a descoperit gălbenușul mai închis la culoare al oului, suspendat într-o lumină opacă. „Trebuie să am și eu unul. Cum se numește această invenție cu trei picioare?”

— Numește-l cum vrei. E al tău, Majestate, zâmbi Julin, întinzând mâna în fața valetului ca să-i umple din nou pocalul lui Philip. Pot să vorbesc puțin între noi?

Philip i-a făcut semn valetului să plece și și-a întins mâna spre un scaun. „Șezi, Julin. Vorbește.” Julin se strecură în scaun.

„Fereastra cu ouă”, mormăi Philip brusc, rânjind.

„Majestate?”

— Numele ei... — Philip făcu un gest spre trepidul decorat cu dragoni. — E o fereastră în formă de ou... din moment ce pot vedea înăuntru.

„ Fereastra-Ou... într-adevăr, un nume excelent.” Julin și-a dres glasul. „Maiestate, dacă-mi permiteți... înțeleg că ați venit să cereți sfatul Sanctității Sale în legătură cu Edward și... cele mai nefericite întâmplări de la Crécy.”

— Atunci cineva te-a indus în eroare, spuse Philip, devenind rece și distant. Sfaturile sunt ca apa – peste tot și mereu schimbătoare. Am sfaturi. Parisul e plin de ele. Am nevoie de armate.

— Aș vrea să fiu mai direct cu dumneavoastră, Majestate?, se aplecă Julin și șopti, zărind paznicii ușii în timp ce vorbea.

„Gărzi! Părăsiți-ne!” strigă Philip. Soldații ieșiră din sala mare și dispărură în spatele ușilor închise. Se lăsă pe spate și îl ascultă pe Julin vorbind despre Piatra Porții Gardiens din Apocrife și despre potențiala sa utilizare ca armă împotriva englezilor. Julin a explicat cum l-ar putea ajuta regele, împrumutându-i suficienți soldați pentru a prelua controlul a Pietrei Porții.

„Așadar, după cum puteți deduce acum”, a declarat Julin, rezumându-și explicația, „situația este extrem de gravă, iar ajutorul dumneavoastră este esențial.”

„O, într-adevăr! Desigur; desigur”, a declarat Philip, înghițind ultimele bucăți de carne. Philip și-a plecat capul, a apucat un șervețel și l-a trântit peste gură. Au urmat găfâieli înecate. Fața regelui s-a înroșit.

Julin se ridică de pe scaun. „Maiestatea Voastră ?” Julin luă un pahar cu apă de pe masă.

Philip a scăpat șervețul, și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs, sala răsunând de ilaritatea lui. Printre chicoteli, a tușit: „Spirite... legiuni de Fantome? Da, îl voi distruge cu Fantomele mele. Într-adevăr! Cu Fantomele mele de încredere!” Philip și-a îndreptat privirea spre tavan și a urlat cu un sarcasm melodramatic: „Pleacă, Edward, sau eu...”

„Voi chema Fantomele Mele asupra ta!”

Julin a pus jos pocalul și s-a prăbușit pe spate în scaun, dezumflat. „Maiestate, vorbesc serios.”

Fața lui Philip se împletici. Se sprijini într-un cot, uitându-se urât în șoaptă: „Ca și mine!” Am ridicat deja o armată de Fantome, Julin — la Crecy. Adu-le înapoi. Adu-mi înapoi armatele. Lasă-le să-și răzbune moartea asupra lui Edward. Poate piatra ta să țeasă o asemenea magie?

Julin a încercat să ofere mai multe explicații. „Gatestone... e un fel de mașină, totuși...” Philip și-a încrucișat brațele pe masă și l-a întrerupt: „Și, să presupunem că poți elibera aceste Fantome ale tale. Ce faci atunci? Cum le vei cere să-l distrugă pe Edward? Spune-mi, „Julin, cum ucid fantomele? Poate că îl vor speria de moarte pe Edward?” Și-a trântit mâna. pumnul pe masă. Julin tresări și se lăsă pe spate. „Proștie! Am nevoie de corpuri calde - bărbați „Antrenat în luptă! Am nevoie de arme. Am nevoie de bani. Dacă aș vrea să- l sperii pe Edward, aș putea trimite după capul lui, împreună cu o monedă cu corăbii pline cu capetele tuturor francezilor pe care i-a ucis!” Ochii lui Philip erau ca niște pumnale de gheață, iar Julin și-a coborât privirea.

Philip și-a adunat puterile și s-a lăsat pe spate în scaun. „Din păcate, domnule Cardinal, convingerile mele nu sunt la fel de... cum să spun ... la fel de rafinate ca ale dumneavoastră. Văd bătălii câștigate prin sânge, sudoare și armate bine aprovizionate - nu prin Fantome. Nu am venit la Avignon pentru sfaturi, rugăciuni, promisiuni - sau povești despre pietre magice. După cum știu bine, Sfântul Scaun colectează taxe atât din Franța, cât și din Anglia. Franța are nevoie de acești bani pentru a-și continua apărarea, iar eu am venit în numele Franței - ca rege al ei.” „Maiestate, cu doar câțiva dintre oamenii dumneavoastră, din câte am înțeles...”

„Nu, domnule Cardinal; iată ce cred. Cred că Sfinția Sa te-a pus în situația asta. Cred că Sfinția Sa nu dorește să-mi acorde împrumutul și te-a trimis să-mi faci încă o promisiune - doar că, de data asta, o armată blestemată de Fantome.” Philip a ridicat oul din mașina de gătit, s-a așezat pe spate și a început să-l decojească. „Informează-l pe Clement că mica lui vicleșug a eșuat.”

Julin sări de pe scaun. „Nu! Nu m-a trimis Sfințenia Sa! Nu știe nimic despre tot ce ți -am spus! Și trebuie să rămână așa!”

Philip înlemni, ochii lui arzând asupra Cardinalului tremurând.

Julin și-a găsit locul stângaci și și-a plecat capul. „Iertați-mă, Sfinția Voastră. Sunt un prost fără minte.”

Philip se întoarse la curățarea oului. „Sunt mai multe lucruri despre tine pe care chiar și eu le bănuiam.”

Gândește-te la asta, Julin; voi fi de acord să împrumut o parte din trupele mele cauzei tale ridicole dacă Sanctitatea Sa îmi acordă împrumutul egal cu taxele colectate din Franța și Anglia. Dacă Sanctitatea Sa refuză, atunci poate că toată lumea va ajunge să afle cum ascunde Sanctitatea Sa această piatră eretică a sa."

„Totuși, Majestate! Nu trebuie să vorbiți despre asta..."

— TREBUIE... nu mi se spună ce să nu fac, domnule cardinal, replică Philip hotărât. Se aplecă peste masă și șopti: — Garantează-mi împrumutul și îți vei primi soldații. Asta e înțelegerea. Acum, trebuie să mă odihnesc.

„Majestatea Voastră—"

„Destul, Julin. N-am vorbit niciodată." Philip s-a întors și a strigat prin hol: „Valet, sunt eu."

„Gata! Gărzi, intrați!" Gărzile au reapărut. „Condu-l pe bunul Cardinal afară! Și golește-mi locuința! Niciun vizitator în seara asta!"

„Da, Majestate." Julin se ridică, se înclină și îi urmă posomorât pe gărzi spre ușă.

~*~

A doua zi, Filip și Clement și echipa lor de notari s-au întrunit în Sala Trezoreriei. Abia atunci și-a dat seama Clement că cererea de împrumut a lui Filip era de o dimensiune substanțială - suficient de substanțială pentru a încetini construcția Palatului Papal. Zvonurile s-au răspândit; șoaptele s-au răspândit pe coridoare. Ședințele nu mergeau bine și majoritatea oficialilor papali știau acum suficient de bine pentru a-l lăsa pe Pontiful furios netulburat. Cei mai mulți erau, de asemenea, siguri că Clement nu-i va oferi lui Philip decât o parte, o promisiune și o rugăciune. Furios și speriat, Julin s-a apropiat de Toussain, care i-a vorbit apoi lui Blasi cu o îngrijorare la fel de stringentă. Dacă Clement le-ar fi descoperit intențiile, ar fi putut să-i exmatriculeze pe toți trei din Colegiu, să-i excomunică și să-i arunce în închisoare. Blasi le-a potolit temerile și s-a apucat de treabă, țesând o pânză care implica ceea ce părea a fi o sarcină imposibilă.

La amiază, Blasi a intrat în Sala Gărzii, s-a apropiat de un gardian și i-a șoptit ceva la ureche. Gardianul a răspuns cu mai multe încuviințări din cap, iar Blasi i-a strecurat o scrisoare și o monedă de aur. „Nici o vorbă nimănui. Acum fiți pregătiți, vine", porunci Blasi, mijind ochii.

„Da, Eminență", se înclină garda în timp ce Blasi se îndepărta în grabă. Într-o clipă, sosind din În Aripa Demnitarilor, Cardinalul Firmus a intrat în Sala Gărzii. Conform instrucțiunilor, garda s-a apropiat de Firmus și i-a înmânat scrisoarea.

— Eminența Voastră, făcu o plecăciune gardianul.

„Da, ce este?", a pufnit Firmus.

„Am găsit această frunză în curtea interioară. Nu pare să fie ordinul unui gardian. Poate e important?”

Firmus citi scrisoarea, își strânse buzele și cercetă ochii gardianului .

„Știi să citești?”

„Nu, Eminența Voastră.”

„Atunci cum poți fi sigur de ceea ce nu este, „ l-a întrebat Firmus.

Gardianul a răspuns defensiv. „Cunosc cum arată astfel de ordine; majoritatea par la fel. Această frunză nu are nicio însemnătate nobilă pe ea.”

„Ai arătat cuiva frunza asta?”

„Tocmai l-am găsit. Ești primul care îl vede.”

„Bine, atunci mă voi ocupa să ți-o returnez. Nu ai voie să discuți despre această frunză cu nimeni. N-ai găsit-o niciodată. Înțelegi ce vreau să spun, soldat?”

„Da.” or „Da.”

„Dacă aud, te voi chema pentru explicații – acum, înapoi la îndatoririle tale.”

„Da, Eminență”, gardianul se înclină și se îndepărtă. Firmus privi în jur, cu lăcomie și vinovăție în ochi; strânse scrisoarea la piept și o citi din nou:

Acestea sunt condițiile Majestății Sale — El va acorda în secret o zecime din împrumut Cardinalului care îl convinge pe Sanctitatea Sa să

să acorde întreaga sumă. Dacă împrumutul va fi mai mare decât cererea sa inițială, Majestatea Sa este de acord, de asemenea, ca Cardinalul să primească o zecime din toate excesele. Ardeți această frunză. Nu vorbiți nimănui—

Firmus cercetă coridoarele în căutare de priviri curioase. Nevăzând pe nimeni, își strecură scrisoarea sub robă și o luă în viteză, fără să-și dea seama că Blasi îl privea de departe în umbră.

În decurs de o oră, Firmus stătea în Camera cu Patru Ferestre a palatului, convingându-l pe Clement să acorde un împrumut și mai mare decât cel cerut de Filip, sugerând că sumele erau mai mari și mai mari. rambursări frecvente. Discuția a devenit aprinsă. Rareori îl văzuse Firmus pe Clement atât de furios. Cu toate acestea, Clement se baza frecvent pe sfaturile lui Firmus în afacerile impunătoare. S -a întâmplat ca Papa să fie de acord cu reticență cu sugestiile cardinalului Firmus.

În acea seară, regele Filip și Papa Clement au semnat documentele. În urma tranzacției, Filip și-a imaginat capul tăiat al lui Eduard, Firmus s-a văzut pe tronul papal, iar Blasi și-a amintit de chipurile fraților săi decedați. Toussain și Julin s-au văzut cardinali ai Franței, în timp ce Clement a prevăzut mai multe întârzieri în crearea masivei sale mașini papale. Tranzacția a mulțumit pe toată lumea - cu excepția lui Clement, a trezorerierilor săi și...

Camerlanul Papal.

În dimineața următoare, regele Filip I-a chemat pe cardinalul Julin în Sala Conclavului. Philip stătea pe scaunul așezat, cu cardinalul Firmus deja în fața lui, cu mâinile împreunate, în timp ce Julin era anunțat. Cardinalii au făcut schimb de priviri. Amândoi erau la fel de curioși în ceea ce privește treburile celuilalt, dar niciunul nu îndrăznea să vorbească deschis cu celălalt prezent.

— Ah. Cardinal Julin, vino, făcu Philip semn să iasă afară.

Julin se înclină. „Maiestate.”

Philip se întoarse către Firmus. — Spuneai, cardinal Firmus?

Firmus și-a dres glasul. — Am venit să văd dacă aveți nevoie de ceva, Majestate.

„Sfinția Sa trimite un cardinal să se ocupe de nevoile oaspeților săi regali? Mi-am adus propria flotă de servitori. De ce merit un tratament atât de special?” Philip își frecă bărbia.

— Nu chiar, Majestate. Firmus și-a dres glasul și l-a aruncat o privire furișă pe Julin. Dacă-i place Majestatea Voastră, aș putea să vorbesc puțin cu dumneavoastră... între patru ochi.

„Într-adevăr. Cardinal Julin, vă rog să așteptați afară. Cardinal Firmus, apropiați-vă.” Julin se înclină și părăsi sala.

Firmus șopti: „Maiestate. Eu am fost - eu am garantat împrumutul dumneavoastră. Am venit să discutăm despre compensație.”

Philip chicoti. „Văd că Biserica nu este lipsită de propria corupție. Foarte bine, domnule Cardinal, mi se cuvin trei butoaie cu vin din pivnița Palatului. Îți voi lăsa unul - îl vom numi cadou, desigur.”

Firmus se zvârcoli. „Nu pot accepta, Majestate. Dacă îmi permiteți, aș dori să vorbesc despre a zecea parte din împrumut.”

Philip a rămas uluit. „A zecea parte? A zecea parte din împrumut — drept compensație?”

„A zecea, Majestate, pentru că l-ați convins pe Sanctitatea Sa să acorde împrumutul.”

Philip se încruntă. — Poți lua ce îți ofer, Cardinale. Chiar și atât e mai mult decât suficient. Acum, vrei vin?

„Sfințenia Sa nu va permite niciodată. Majestatea Voastră, am pagina care descrie termenii acordului nostru.” Firmus a scos pagina din roba sa, iar Philip a citit-o. Și-a ridicat sprânceana.

„Ce prostii e asta? Cine a scris asta despre mine?”

„Nu ești conștient de asta, Majestate?”

„N-am spus așa ceva! Iar în ceea ce privește compensația, tăcerea mea va fi în această privință!”

Philip și-a strecurat hârtia în vestă. „Dacă spuneți cuiva că dumneavoastră sau cardinalul Julin m-ați abordat, așteptând o parte din împrumut pentru voi, îl voi informa pe Cardinalul Julin.”

„Sfințenie că amândoi ați conspirat împotriva lui. Lăsați-mă înainte să-mi răzgândesc tăcerea!”

„Da, Majestate.” Cu o expresie încordată, Firmus se înclină și părăsi camera. Odată ieșit afară, aruncă o privire spre Julin și se încruntă înainte de a se grăbi să o ia la fugă pe hol.

„Consultați-l pe cardinalul Julin”, ordonă regele. Gărzile s-au conformat.

Philip a scos hârtia din vestă când Julin s-a apropiat și a împrăștiat-o încet între două degete.

L-a privit fix pe Julin, iar Julin s-a uitat fix la hârtia despre care știa că era biletul lui Blasi.

Philip a izbucnit în râs și a pus frunza la loc în vestă.

„Ești foarte ingenios, Julin. Stai liniștit; totul e bine”, chicoti Philip. „ Te-am convins doar să-mi garantezi împrumutul – și ai făcut-o bine. Poți uita că te-am pus în pericol în fața Sfinției Sale.” Râse din nou. „Știam că Sfinția Sa nu te-a trimis niciodată.” Te cunosc prea bine. Ah - și cardinalul Firmus crede că ai venit și tu pentru răsplata ta. Am anunțat că, dacă vreunul dintre voi mărturisește ceva despre asta, voi... împărtășește problema cu Sanctitatea Sa.”

„Cele mai umile mele aprecieri, Majestate.” Julin se înclină și zâmbi.

„Acum, în ceea ce privește piatra voastră magică a Fantomelor, vă voi acorda soldații mei în condiții stricte. În primul rând, Sfințenia Sa nu va ști nimic despre ea - niciodată. În al doilea rând, oamenii mei sunt în slujba voastră doar pentru câteva zile.”

— Foarte bine, Majestate, răspunse Julin.

„Îl veți avea pe căpitanul meu, Bourne, și pe oamenii lui. Am încredere în el în toate chestiunile secrete. Numai el trebuie să știe totul. Nu vorbiți cu oamenii lui; el le va comanda.”

„Desigur, Majestate.”

„Acum este la Avignon și are două sute de oameni. Asta va fi de ajuns, nu-i așa?”

Julin clătină din cap. „Chiar nu. Prea multe.”

„Îmi permiteți să vă reamintesc că suntem în război cu Anglia? Bourne își ține soldații uniți, ca nu cumva rândurile sale să slăbească din cauza unor diviziuni inutile. Am încredere în comanda și instinctele sale. El este cel mai bun din Garda mea Regală și nu văd niciun motiv să-l deranjez să-i împartă rândurile sau comanda, nici măcar pentru o scurtă perioadă. Prin urmare, oferta este de două sute sau nimic. Care este, Cardinal Julin?”

„Două sute, Majestate.” Julin oftă.

Regele a râgâit, a tras adânc aer în piept și s-a lăsat pe spate în scaun. În cele din urmă, abia a s-a holbat la Julin înainte de a-și îngusta privirea cu o aparentă suspiciune. Și în acel moment aparent etern, Julin și-a coborât capul, așteptându-se pe jumătate ca Regele să reconsidere întreaga ofertă și să-l respingă furios. În absența unui sunet și prins într-o privire încremenită în jos, Julin a simțit cum întinderea mereu amenințătoare a sălii liniștite de moarte îl apăsa puternic.

pe umerii lui – tăcerea prelungă era asurzitoare. O teamă crescândă îi ardea gâtul și fața; și era chiar dispus să fugă din sala înaltă și boltită a propriei sale de acord, dacă ar fi primit brusc permisiunea de a face acest lucru.

— Gata, lătră în cele din urmă regele Philip. Acum împărtășește-mi detaliile exacte — când și unde te va ataca căpitanul Bourne și ce ai nevoie de la el?

[Sfârșitul capitolului 4]

Această operă literară a fost creată exclusiv în dedicarea

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Fie ca moștenirea lui să trăiască în noi toți —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~